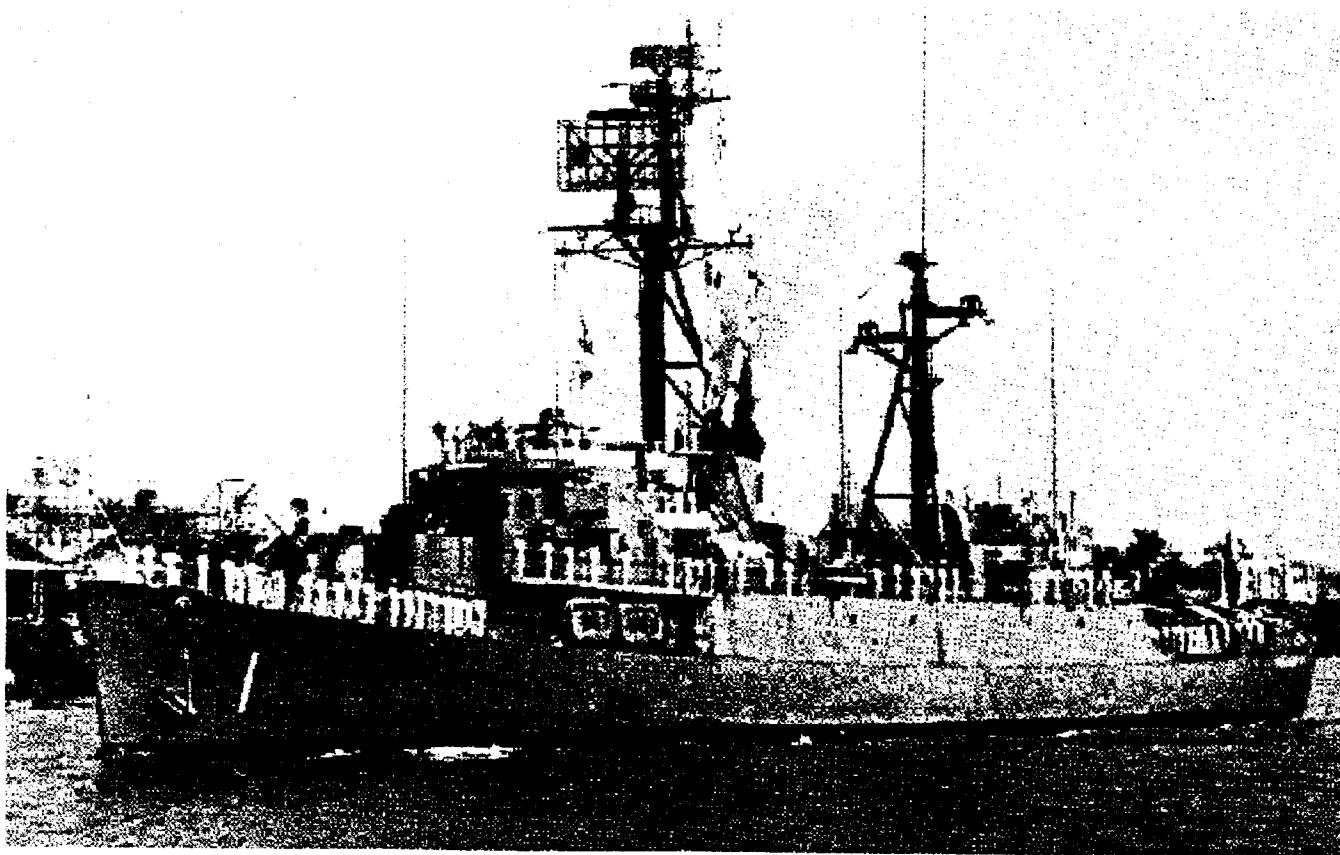


TẬP-P-SAN LU'U-ĐÀ Y

23



Khu-Trục-Hạm Trần-Hưng-Đạo

Phuoc or Hieu Huynh
8905 Fontainebleau Ter.
Cinci, Ohio 45231

BÚC THƯ NGỎ

Cùng các bạn Lưu-Đày và thân hữu mến.

Viết lên đây vài hàng trước gởi lời thăm tất cả các bạn và gia đình an vui dòng thời chúng ta sắp sửa làm một chuyến du hành xuôi nam.Ngày Đại-Hội đã gần kề,các bạn và gia đình đã chuẩn bị sẵn sàng chưa???

Nói đến đây như những tập san Lưu Đày trước,chúng tôi Anh Em trong ban điều hành đã cố gắng đưa lên một vài quan niệm tổng quát trong vấn đề thân thường của hội chúng ta.

Ai cũng biết bất cứ một tổ chức nào trưởng ban tổ chức luôn luôn lo lắng ,soạn thảo kế hoạch làm cho Đại Hội họp mặt thành công tốt đẹp,mong muốn các bạn bè và gia đình có những ngày vui thoải mái.Đó là điều khích lệ mà chúng ta cố gắng dàn xếp công việc, gia đình để quây quần lại bên nhau vui hưởng trong tình chí thân mà hồn ai hết chúng ta đã và đang có cơ hội gặp mặt nhau chia sẻ cho nhau những vui buồn trong cuộc sống và ôn lại những kỷ niệm vụn vặt mà bấy lâu nay có lẽ cuộc sống đã làm cho chúng ta quên mất.

Mong rằng Anh Em chúng ta sẽ gặp mặt trong ngày Đại Hội 1997 tại Houston Texxas.

Thân ái chào các bạn.

Trần-Xuân-Tín

Trưởng Ban Điều Hành hội Ái Hữu Cựu Sĩ Quan Hải Quân các khóa Lưu Đày và Thân Hữu .

Tin tức đặc biệt.

1./ Đại Hội Houston kỳ III:

A- BTChúc yêu cầu các bạn và gia đình gồm cả quý phu nhân và các con cháu nếu có quần áo có tánh cách liên quan đến Hải Quân xin vui lòng mang theo để mặc vào buổi dạ yến tối JULY 26,1997.

B- BTChúc đã in xong thiệp mời cho đêm dạ tiệc tối thứ bảy July 26,97 các bạn nào cần có trước để mời bạn bè thân nhân đến chung vui xin vui lòng liên lạc Đinh quang Tiến (713)957-8834 sau 11:00 đêm (giờ Houston) hoặc Phan Thuận (281)922-7276 hay tất các chiến hữu cũng tại Houston và vùng phụ cận.

C- BTC rất cần những hình ảnh kỷ niệm, kí vật của các bạn và gia đình trong quá khứ cũng như hiện tại để làm phòng triển lãm, xin các bạn và gia đình gởi về Phan Thuận càng sớm càng tốt để tiện việc trình bày, mọi kí vật đều được gìn giữ cẩn thận và sẽ hoàn lại sau ngày đại hội.

D- BTChúc sẽ dành ưu tiên chuồng trình văn nghệ cho các bạn và gia đình LD, tất cả đều nằm trong mục đích "Tao Đàn mày ca" sử dụng tối đa hỏa lực hải pháo "cây nhà lá vườn - Thủ trưởng Uyển" của tài năng gia đình LD. Xin các bạn vui lòng "điểm chỉ" trước để BTChúc tiện việc sắp xếp chuồng trình với ban nhạc. Vì những gì mà gia đình LD sẽ trình diễn thì ban nhạc sẽ tránh sang một bên tìm bài ca khác.

2./ Tiểu ban du lịch thông báo:

A/ Theo lời yêu cầu của vài gia đình cũng California hỏi rằng muốn đi sang thăm viếng Mẽ Tây Cổ nằm giáp ranh với tiểu bang Texas của chúng tôi xem có gì khác lạ với xứ Mẽ nằm giáp ranh với California

không? Xin thưa rằng: lái xe từ Houston đến La Redo để băng qua biên giới thăm Mẽ khoảng 6 tiếng đồng hồ cho những người lái đúng tốc độ, còn ai "chân chì-Mỹ gọi là lead foot" thì ngắn hơn. Xin vui lòng nhớ mang theo thẻ xanh hay passport để thăm quê xú Mẽ miền đông.

B/ Gia đình bạn muốn nhân dịp đi về miền Houston xong thăm viếng Disney World ở Orlando, Florida nhân dịp nổi dậy kỷ niệm 25 vào mùa Hè này sẽ có tăng cường thêm nhiều shows đặc biệt nhưng không tăng giá vé vào cửa. Thì bạn cứ dùng phi cô "shuttle hay còn gọi là Taxi" bay mỗi ngày 3 chuyến từ Houston, Texas đi Orlando, Florida; giá vé đi và về khoảng \$69 đến \$79 cho 1 người. Nhớ liên lạc chiến hữu Lê phước Lâm để được hướng dẫn cách thức bò ra chợ Việt Nam ăn cỗm bằng không thì McDonald làm chuẩn

C/ Gia đình bạn muốn đi thăm New Orleans, Louisinia và uống café DU MONDE xong ghé thăm đường BOURBON nổi tiếng cả nước Mỹ (với lễ Mardi Gras) thì có 3 cách: thứ nhứt là lái xe khoảng 6 tiếng, thứ nhì là đi máy bay shuttle (taxi) mỗi ngày bay 5 chuyến, thứ ba rẻ nhứt là leo lên xe bus từ Houston họ chở free đi đến các sòng bài (casino) ở Biloxi gần New Orleans giá \$30 đô rountrip đến nơi được tặng lại \$30 chips; gọi người thân ở New Orleans đến rước về chỉ có 1 tiếng đồng hồ lái xe mà không tốn tiền, chưa kể là lở hên lấy \$30 chips đặt cùn may dám đi về có lời.

D/ Còn nếu muốn đi thăm bà con ở Dallas, Austin v.v..... nếu làm biếng lái xe vài 3 tiếng đồng hồ thì đi máy bay shuttle có tối 2, 3 hàng bay xen kẽ hàng mỗi đầu giờ.

E/ gia đình nào muôn đi lễ lộc bất cứ tôn giáo nào tại Houston đều có cơ sở do người Việt Nam lập ra. Ban Du Lịch sẽ sẵn sàng hướng dẫn để khỏi phải thất lạc làm mất thì giờ quý báu của bạn khi về đến Houston, Texas.

F/ Gia đình nào muôn đặt phòng ngủ trước xin gọi thẳng BTChúc qua ĐQTiến, PThuận v.v... để chúng tôi giữ chỗ dùm cho các bạn theo hợp đồng với khách sạn để được hưởng giá rẻ đặc biệt.

Các bạn hãy liên lạc với BTChúc để giữ phòng càng sớm càng tốt chúng tôi sẽ yêu cầu khách sạn giữ thêm phòng. Nếu số người về tham dự đông hơn dự trù.

3/. Theo như lời đồn đài

BTChúc chỉ lo cho đại hội có 3 ngày, đó là tin thất thiệt. Anh em gia đình LD tại Houston đa số làm nghề tự do nên ngày nào các bạn còn ở lại là ngày đó chúng tôi còn tiếp ruột nồng hậu, vài bạn làm công nhân thi công đã chuẩn bị 2 tuần vacations rồi, ở nhà chơi mót mùa với các bạn. Chúng tôi muốn các bạn hoàn toàn thoải mái khi đến Houston và hy vọng sẽ được yêu cầu tổ chức lần thứ nhì vào những năm sau này vì các bạn và gia đình được hưởng những ngày vui mà các bạn và gia đình mong chờ 2 năm nay. Cho dù chương trình ghi là từ 25 đến 31 tháng 7, 1997 nhưng chúng tôi sẵn sàng hướng dẫn các bạn thăm viếng danh lam thắng cảnh Houston và phụ cận đến 11 tháng 8 1997.

4/. Về dài dang rượu chè

Cùng tôi có thua cho các bạn đủ phê, nhưng qua quá trình của những lần trước, chúng tôi xin các bạn lai rai vừa đủ đồ rồi đi ngủ để hôm sau còn sức đưa các chị và các cháu đi du ngoạn tập thể hay cá nhân gia đình tùy ý các bạn chọn lựa.

5/. Tin tổng kết sơ khai

Cho thấy nếu không có gì trở ngại đặc biệt bất khả kháng vào giờ chót thì đã có được 36 gia đình LD khắp nơi sẽ về Houston và 6 gia đình thì còn chần chừ chưa sắp xếp công việc tư xong sẽ trả lời vào giờ thứ 25.

Kết quả thăm dò sơ khai đó là một phần khởi to lớn cho BTChúc chúng tôi. Hùng hậu nhứt là các phái đoàn từ vùng Tây Bắc, Bắc Cali và thủ đô Hoa Thịnh Đốn. Còn các nơi khác thì tham dự 100% vì nơi đó chỉ có 1 hay 2 gia đình LD. Cứ mỗi lần họp mặt là chúng ta có được 1 chú Út của LD lên xe hoa. Năm nay còn sót lại chú Út Rán DTNhà, BTChúc cầu mong chú Út Rán thuận buồm xuôi gió Nam tiến về Houston may ra nơi đây có thể làm cho trái tim đông đá nơi Bắc Mỹ của chú cháy nhún ra vì có người đẹp xú cao bồi chăm lo. Nhắc tới đây mới nhớ lại năm 1995 họp mặt ở Savannah, GA thì chú Út Nữa NDThiện lên xe "hoa" thì nay đã được làm "choa" của cô bé Việt Nam quốc tịch Mỹ, xin thông báo để các cô chú bác gia đình LD cùng chung vui.

6/. Bầu Ban Chấp Hành

Đại hội kỳ này có nhiệm vụ quan trọng là bầu Ban Chấp Hành đồng thời cũng là chọn địa điểm cho lần họp mặt tới 1999 vừa đúng "10 năm tình cũ"

Ngày hội chúng ta ra đời (1989 - 1999).

Xin các bạn nhớ lại khẩu hiệu hồi chúng ta còn mặc quần xà lỏn tắm mưa xuống đường theo thầy theo cô hò hét: " đi đông bầu đúng, bên xanh xé bỏ bên đỏ bỏ vô thùng [phiếu]" vì bên xanh là hình ông Bảo Đại mà bên đỏ là ông Ngô đinh Diệm trong lần trưng cầu dân ý truất phế vua Bảo Đại.

Hay là: "luật 10/59 ra đời, ai làm Việt Cộng thì roi cái đầu".

Hay là: "luật 10/59 ra đời, ai làm Việt Cộng thì rời cái đâu". Các bạn còn nhớ lại những bài ca thời đó: "ai bao năm vì sông núi quên thân mình, 'cú cái cốc ngòi trong ngõc trong cầu tiêu' 'bà Ngõ đình Nhu bóp c. . .' Ngõ Tổng Thống . . . ". Vậy chúng ta có quá nhiều liên hệ đến các con số 9 như: năm 1949 mới đẻ, 1959 hò hé, 1969 đi lính thuỷ, 1979 ra khỏi ấp cải tạo, 1989 tụ họp Lưu Đày và 1999 làm gì cho chúng ta chào mừng 50 cây đèn cầy cẩm trên cái bánh sinh nhật? Vậy là lần họp mặt thứ 6 tại nơi nào đó phải tổ chức thật lớn với cái bánh sinh nhật huy hoàng to tổ bố các anh xuôi nhỉ?

7/. Đở lại chồng nhặt ký hải hành

Của con tàu LD thì nơi cư ngụ của các chiến hữu tiền phong đứng ra thành lập hội LD đã lần lượt tổ chức họp mặt hay đại hội, riêng còn 2 nơi của LD Dương Minh Châu và LD Nguyễn Văn Định thì chưa. Lần này tại Houston, Texas nơi mà người đầu tiên đưa ra ý kiến chủ xuống cho việc thành lập hội ái hữu cựu SQ/HQ các khóa Lưu Đày là LD Liêu Hầu. Bạn Liêu Hầu đã chọn và yêu cầu LD Đàm Văn Hòa xúc tiến thảo luận với các chiến hữu khác nhau dịp tham dự đám cưới của LD Nguyễn Văn Khang năm 1987 tại Seattle, Washington State và trong những chiến hữu đầu tiên hiện diện trong buổi họp sơ bộ tại Seattle có LD Võ Văn Màng và phu nhân mà hiện nay gia đình bạn Màng cũng đang cư ngụ tại thành phố Houston. Do đó nếu các bạn hưởng ứng về họp mặt tại Houston kỳ này đông đảo sẽ làm cho những sáng lập viên Liêu Hầu và Võ Văn Màng vô cùng vui vẻ vì đả đẻ ra một cái hội hết sức là đẻ thường như lời của LD Lưu Văn Lê đả phát biểu.

8/. Ngày Đại Hội:

Thứ Bảy buổi sáng điểm tâm đồ ăn Việt-Tàu tại khách sạn và sau đó họp bầu tân Ban Chấp Hành cũng tại phòng họp khang trang của khách sạn, BTChức xin nhắc lại để các bạn đến Houston sáng thứ 7 biết chỗ nào phe ta đang enjoy mà tìm đến. Gần đó có shopping mall thích hợp cho mọi lứa tuổi cho nên các bạn yên chí là các bà xã và các cháu cũng sẽ vào đó họp với nhau trong shopping mall, dĩ nhiên là sẽ hấp dẫn và sôi nổi gấp trăm ngàn lần vui hơn chúng ta.

9/. Chuyện dài email và internet:

Theo người Mỹ họ gọi là PRO and CON; còn theo An Nam Mít ta thì ủng hộ và chống đối email và internet. Số báo trước chúng tôi trình bày lý luận của phe PRO và số này chúng tôi nhận những ý kiến của phe CON như sau:

a/. email đèo đà, gởi đi rồi ngồi chờ dài cổ ra, thằng bạn già có vui thì hồi âm, có buồn thì đọc xong đi ngủ. Điện thoại đả điếu hòn, vừa nói xong là nghe trả lời ngay; còn với nhau một hồi rồi đi ngủ sướng hơn email. Chưa kể còn được nghe giọng của thằng bạn già đế "xem dung nhan đó bây giờ ra sao? . . . nó có còn ưa chuỗi thè như ngày nào . . . Kể từ khi vắng nó ta đây như tấm vải lụa nhau (đeo có thằng em nào đế chuỗi thè . . . buồn chết mẹ chết cha) . . ."

b/. internet thì như cuốn yellow page biết nói, rồ đến chỗ nào thì cũng cho xài thử mông mông, muốn tiền vô sâu sâu thêm nữa thì làm tiền (money talk). Làm cho ông đây tức ngực thêm. Chưa kể vô trang nhà này nó lại xia tiền bể qua trang khác, kéo dây kéo nhựa một hồi hết thấy đường mà mình càng già mắt càng bị tẩu hỏa nhập ma mờ đi, ngồi một hồi bức mình là muốn bật tai cái computer như thuở nào bộp tai em chảnh chẹ ở Ngả Ba Ông Tạ.

rét làm ông dây teo bu gi vì không biết update upgrade ra sao. e rằng sẽ có ngày đau tim chết sớm chưa kịp cùng thằng bạn già làm anh xuôi.

Tóm lại ai chê ta đây cổ hủ ta chấp nhận, cầm cái điện thoại lên là mọi việc xong ngay mà thoai mái vô cùng còn cái lũ email với internet mắc dịch không ham nổi.

10/.E-Mail

Sau một thời gian quảng bá và cổ động chương trình free email, chúng ta có thêm một số bạn "tân email" sau đây:

- a . Phạm thái Hoàng
hoangtpham@juno.com
- b . Bùi đức Ly
buiducly@juno.com
- c . Lê văn Sáu (Le cid của Corney)
lecid@juno.com
- d . Nguyễn duy Thành "Voi"
dr.thanh@juno.com
- e . Tông viết Thuật
tvthuat@juno.com
- f . Hà văn Vinh
usfmcwsw@ibmmail.com
- g . Phạm văn Hoàng
bphamdieul@juno.com

11/.Mối tìm được

***LD Phạm phước Tè
Khoa 1 70, ĐĐ15, K4DB, HD1ZP
1306 Liberty Rd NE
Roanoke, Virginia 24012
540 563-521

***LD Luong-Quang-Binh
Khoa 1 70 .K 1 ĐB
15613 Grove Spring
Houston,TX 77068
Phone:281-444-4282

12/Thuyên chuyển đơn vị mới:

- *** Hồ Bèn
1421 San Juan ST.,
Tustin, CA 92780 tel. (714)730-1573
- *** Nguyễn hảo Vinh
5307 S Orchard ST Apt 33,
Tacoma, WA 98467 tel. (206)473-4799
- *** Trưởng văn Vũ
8444 48TH AVE S,
Seattle, WA 98118 tel. (206)722-5927
- *** Thân ngọc Cang ra thặng số chỗ giải ngủ.
*** Nguyễn văn Lạc đổi tên số
tel. (972)394-3959
- *** Nguyễn tiến Lễ đổi tên số
tel. (954)421-8895
- *** Nguyễn tấn Luật mới tốt nghiệp khoá
Tham Mưu Trung Cấp trở lại đơn vị:
864 Mystic Ave
Gretna, Louisiana 70056
Tel. (504)392-7126
- *** Lê văn Tân hoán đổi vì lý do gia
cánh
1629 Columbia Rd NW Apt 418
Washington DC 20009
tel. (202)745-2579

13/.Thông báo của B.T.C

A/Tất cả các bạn LD và thân hữu về tham dự Đại Hội tại Houston muốn đặt cọc reservation phòng ngủ.

Hãy liên lạc với Phan Thuận hoặc Đinh Quang Tiến, Hai bạn này sẽ liên lạc với khách sạn để đặt cọc cho bạn theo hợp đồng đã có với giá rẻ đặc biệt.Nếu bạn gọi trực tiếp sẽ bị khách sạn cắt cổ bạn với giá \$68 đô la

.Khi B.T.Chúc đã đặt cọc cho bạn nào rồi thì sẽ báo cho bạn đó biết

B/ Tất cả các hội viên LD không phân biệt (Dù đã ở lâu, hay mới qua Mỹ thuộc diện HO,cứ ngụ ở bất cứ đâu?) muôn về tham dự Đại-Hội nhưng kẹt \$\$\$ cần HELP .Chúng ta đã có vị Mạnh Thường Quân đứng ra chi tiền lo cho các bạn mà không có bồi hoàn (FREE).

Sự giúp đỡ có nhiều cách như: phụ tiền vé máy bay, lo chỗ ăn ở,hoặc là bao luôn trọn gói nếu cần... Xin các bạn hãy L/L gấp với :

*Hòa Đàm Phone (703) 503-0646
để tổng kết danh sách giao lên "Người hùng".Đã lo xong cho 2 LD về dự Đại Hội theo diện này rồi, còn chờ gì nữa hỏi các bạn...Đừng thắc mắc để biết tên vị Mạnh Thường Quân đó là ai ? Chỉ cần biết rằng, trong hội LD của chúng ta*

cũng còn có những người có tấm lòng, còn nghĩ đến anh em, còn nghĩ đến bạn bè,làm nhiều hơn nói ...và cũng không cần khoe lèn tên tuổi của mình làm gì.

14/.Bắt Mèo thay Chó:

Vì dành hết mọi ``tài nguyên nhân lực'' để phát hành Đặc San LD sẽ ra mắt nhân ngày Đại Hội ,nên tờ TSLD 23 chắc-chắn sẽ,tại ,bị,cho nên v.v...Thợ gõ ĐVHòa đã khôn hồn bán cái cho 'thợ bị gõ' DVXinh 4 trang giấy cái bản tin đặc-biệt ,rồi muốn làm gì thì làm để ra tờ TSLD 23 gấp.Cho nên khi tờ TSLD 23 đến tay bạn, nếu có khen thì hãy khen Xinh Hynos ,còn chê thì cứ Hòa Ròm mà réo,vì số 23 này ĐVHòa không dịp có lời trần tình như những số báo trước.

BÁO CÁO TÀI CHÍNH

CÒN LẠI LẦN TRƯỚC TSLD 22 : \$ 2,436.49

TỔNG CỘNG CHI: - \$385.15

TỔNG CỘNG THU: + \$200.00

TỔNG KẾT CÒN LẠI: \$2,251.34

Chi gồm có: Renew license hội \$ 25.

Bản tin 22 \$266.27

Bản tin Đặc biệt \$93.88

Thu gồm có: Nguyễn Đức Lủy \$60.00

Nguyễn Duy Thành \$80.00

Đặng Văn Nhứt \$ 60.00

Tho Xuan Dieu --

Vi Sao

Bữa trước, riêng hai dưới nắng đào,
Nhìn tôi cô muối hỏi vì sao
Khi tôi đến kiếm trên môi đẹp
Một thoáng cười yêu thỏa khát khao.

Vì sao giáp mặt buổi đầu tiên,
Tôi đã dày thân giữa xứ phiền,
Không thể vô tình qua trước cửa,
Biết rằng gấp gỡ đã vô duyên ?

Ai đem phân chất một mùi hương
Hay bản cầm ca ! Tôi chỉ thương,
Chi lặng chuồi theo dòng cảm xúc,
Như thuyền ngư phủ lạc trong sương.

Làm sao cắt nghĩa được tình yêu !
Có nghĩa gì đâu, một buổi chiều
Nó chiếm hồn ta bằng nắng nhạt,
Bằng mây nhẹ nhẹ, gió hiu hiu...

Cô hãy là nơi mây khóm dừa
Dầm chân trong nước, đứng say sưa;
Cho tôi là kẻ qua sa mạc
Tạm lánh hè gay; -- thế cũng vừa.

Rồi một ngày mai, tôi sẽ đi.
Vì sao, ai nỡ hỏi làm chi !
Tôi khờ khạo lấm, ngu ngơ quá,
Chỉ biết yêu thôi, chẳng hiểu gì.



Tho Xuan Dieu --

Yeu

Yêu là chết ở trong lòng một ít
 Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu.
 Cho rất nhiều song nhận chẳng bao nhiêu;
 Người ta phụ, hoặc thò ơ, chẳng biết...

Phút gần gũi cũng nhu giờ chia biệt.
 Tưởng trắng tàn, hoa tạ với hồn tiêu,
 Vì mấy khi yêu mà chắc được yêu !
 Yêu, là chết ở trong lòng một ít.

Họ lạc lối giữa u sầu mù mịt,
 Những người ai theo dõi dấu chân yêu;
 Và cảnh đồi là sa mạc cỏ liêu.
 Và tình ái là sợi dây vấn vít.
 Yêu, là chết ở trong lòng một ít

Tho Xuan Dieu --

Chieu

Hôm nay trời nhẹ lên cao,
 Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn...
 Lá hồng rơi lặng ngõ thuôn
 Sương trinh rơi kín từ nguồn yêu thương.
 Phất phơ hồn của bông huờng,
 Trong hơi phiêu bạt còn vương má hồng.
 Nghe chùng gió ý' qua sông,
 E bên lau lách thuyền không vắng bờ
 Không gian như có dây tờ
 Bước đi sẽ đứt động hờ sẽ tiêu
 Em êm chiều ngắn ngơ chiều
 Lòng không sao cả, hiu hiu khẽ buồn.

GIA TÀI CỦA MẸ

(PHÓNG TÁC)

Một ngàn năm nô lệ đàn bà
 Một trăm năm nô lệ vợ con
 hai mươi năm rửa chén tùng ngày
 gia tài của vợ để lại cho tôi
 gia tài của vợ một nắm bùi nhùi

Một ngàn năm nô lệ đàn bà
 Một trăm năm nô lệ vợ con
 hai mươi năm đổ rác tùng ngày
 gia tài của vợ một bịch ny lon
 gia tài của vợ một thùng rác đầy

Dạy cho con biết sắm hột xoàn
 Dạy cho con biết ăn xài hoang
 Con cũng như là me - ăn hiếp đàn ông
 Dạy cho con biết đánh tỳ bà
 Dạy cho con biết ca hòa ca
 Con cũng như là ba - sợ đàn bà

Ngày ngày qua lo dọn dẹp nhà
 Ngày ngày qua đi chợ làm cơm
 Bao nhiêu năm dạy dỗ con thơ
 Ôi còn gì là một đời trai tơ
 Ôi còn gì là một kiếp dại khờ (2)
 Ôi còn gì là một đời ngu si

Truyện Khoa Học Kinh Di

Căn Nhà Trên Đường An Địa

Bồ Giang Tuyết Điểu

Âm Ly là một thị xã nhỏ, khuất nẻo mà một du khách bình thường sẽ không bao giờ để ý đến. Vài năm trước đây còn có con lộ chính chạy ngang qua, nhưng bây giờ một xa lộ bốn "lanes" đã được xây thêm cho xe chạy với vận tốc nhanh hơn. Con lộ cũ trở nên hoang vắng, hầu như không còn xe nào lui tới con đường nhỏ có tấm bảng phai nhạt vì sương gió đê tên "Lối rẽ vào thị xã Âm Ly".

Ông bạn Huỳnh Hắc mà tôi quen biết vì cùng là hội viên của một câu lạc bộ, đã giới thiệu với tôi về cái địa danh này. Ông ta sau khi chộp được một "cú áp phe" lớn tại thị trường chứng khoán Wall Street mấy năm trước, trở thành giàu có, dư giả tiền bạc nên đã quyết định về hưu non, sống một cuộc đời nhàn安然. Lúc đó tôi còn là một nhà văn vô danh nghèo kiết xác so với ông bạn họ Huỳnh, nhưng không hiểu vì lý do đặc biệt nào đó ông ta tỏ vẻ rất ưa thích và muốn kết thân với tôi.

Chúng tôi thường gặp nhau trong các buổi ăn chiều, đôi lúc ngồi nhâm nhi uống rượu đánh cờ và tán dóc với nhau. Một hôm trong câu chuyện tôi nói về ý định muốn đi nghỉ hè mà không biết đi đâu, ông Huỳnh nêu ý kiến bảo tôi nên đến thị xã Âm Ly thử xem sao. Ông nói một cách lơ đãng, như không để ý đến điều mình nói cho lắm:

-- Âm Ly thật ra cũng chẳng có gì đặc biệt cả, té nữa là dãng khác. Nếu ông muốn đi nghỉ hè ở xa thì chỗ này không thích hợp mấy vì nó chỉ cách đây trên 40 dặm nhưng thật yên tĩnh và thanh bình. Tìm chỗ trọ không khó. Nếu ông không để ý phiền hà thì có thể nhập bọn với tôi trong khi chờ đợi đi tìm chỗ trọ. Tôi có một căn nhà nhỏ ở đó. Hơi chật một tí, nhưng cũng có phòng dành riêng cho khách. Ông và tôi có thể ở tạm trong thời gian chờ ông tìm được chỗ vừa ý.

Hai tuần sau, tôi lái xe theo con đường cũ hoang sơ, quẹo vào nơi có tấm bảng đê chữ "Lối rẽ vào thị xã Âm Ly", đi thêm vài dặm nữa thì đến một tỉnh lỵ nhỏ kiểu như một tỉnh miền Tân Anh Cát Lợi, xinh xắn và mơ màng như cô gái còn trong cơn ngủ. Thị xã này đã may mắn tránh khỏi cái nạn bị đám người "nghỉ hè hằng niên" thường rất ồn ào đến quấy nhiễu. Cái "căn nhà nhỏ chật chội" của ông Huỳnh thật ra là một căn nhà kiểu Georgian tuyệt đẹp, có cổng vào xây bằng cột kiểu Doric.

Khoảng một giờ sau tôi đã tắm rửa sạch sẽ, ra ngồi với chủ nhân ở sân sau ngó xuốn vườn kiểu Anh-Cát-Lợi có rào che kín chung quanh.

Tôi ngồi xuống, yên vị trong cái ghế bành êm ái, nhâm nhi ly rượu mạnh pha soda. Chỉ một lúc sau cái cảm giác êm đềm dễ chịu từ từ lan ra khắp cơ thể, xâm chiếm từng tế bào trong da thịt, tôi cảm thấy muôn buông xuôi mọi ý chí năng động, thả mình hưởng thụ cái nhàn hạ này. Tôi thấy không còn cần phải đi đâu xa nữa, không cần phải kiếm chỗ trọ nào khác và không còn có ý định vùi đầu vào viết như đã định trước nữa.

Ông Huỳnh như đoán biết cái tâm ý của tôi, bèn nói:

-- Tôi nghĩ rằng, nếu ông chịu được chật chội thì không cần phải đi đâu nữa. Cứ ở đây.

Tôi có một bà giúp việc mỗi ngày đến lo cơm nước buổi sáng và buổi trưa, còn buổi chiều thì chúng ta dùng bữa tại quán Hắc Sư. Quán này tuy là nhà hàng duy nhất ở Âm Ly nhưng làm đồ ăn khá lăm.

Tôi thật cảm động trước tấm lòng tình của ông, vì dù nằm mơ đi nữa tôi cũng không dám nghĩ đến việc ông có thể chấp nhận một việc phiền hà như vậy.

Nhưng một lần nữa như biết được ý nghĩ của tôi, ông nói một cách quả quyết làm tôi yên tâm:

-- Không có gì phiền hà đâu.

Trái lại chính ông là người sẽ giúp tôi đấy chứ. Nay giờ tôi chẳng có gì phải lo nghĩ cả, lúc nào cũng dư thì giờ, thành ra cuộc sống đôi lúc cũng không có gì thú vị lăm.

Ông ở đây thì tuyệt, chúng ta có thể ngồi đánh với nhau vài ván cờ thật hứng thú mà không phải lo canh đồng hồ! Rót thêm rượu vào ly cho tôi, ông tiếp:

-- Lẽ dĩ nhiên lúc nào ông muốn ngồi vào bàn viết thì xin cứ tùy nghi.

Tôi là người rất tôn trọng nghề văn.

Thế là xong. Tôi hiểu ông sẽ tổn thương tự ái nếu tôi bàn thêm về vấn đề tiền bạc trả cho việc ăn ở này. Tôi nghĩ ra một cách là khi đến ăn tại quán Hắc Sư tôi sẽ dành trả tiền để bù vào đó.

Mùa hè qua thật êm đềm. Thường ngày tôi ngồi viết vài giờ đồng hồ vào buổi sáng sớm và dạo quanh tỉnh vào buổi chiều.

Tối giờ, về tắm rửa, ngồi uống một vài ly rượu khai vị, tán gẫu với ông Huỳnh trước khi đi ăn chiều tại quán Hắc Sư.

Sau bữa ăn trưa, tôi thường lang thang đi dạo dọc theo những đường phố nhỏ đầy tàng cây bóng mát của thị xã Âm Ly.

Ở đây, cái cảnh sắc an bình, cái không khí trong lành, cái cảm giác bền vững toát ra từ những ngôi nhà cổ lâu đời làm tôi thấy như đang sống đắm mình trong một thế giới mộng ảo nào khác.

Tôi ngồi xuống, yên vị trong cái ghế bành êm ái, nhâm nhi ly rượu mạnh pha soda. Chỉ một lúc sau cái cảm giác êm đềm dễ chịu từ từ lan ra khắp cơ thể, xâm chiếm từng tế bào trong da thịt, tôi cảm thấy muôn buông xuôi mọi ý chí năng động, thả mình hưởng thụ cái nhàn hạ này. Tôi thấy không còn cần phải đi đâu xa nữa, không cần phải kiếm chỗ trọ nào khác và không còn có ý định vùi đầu vào viết như đã định trước nữa.

Ông Huỳnh như đoán biết cái tâm ý của tôi, bèn nói:

-- Tôi nghĩ rằng, nếu ông chịu được chật chội thì không cần phải đi đâu nữa. Cứ ở đây.

Tôi có một bà giúp việc mỗi ngày đến lo cơm nước buổi sáng và buổi trưa, còn buổi chiều thì chúng ta dùng bữa tại quán Hắc Sư. Quán này tuy là nhà hàng duy nhất ở Âm Ly nhưng làm đồ ăn khá lăm.

Tôi thật cảm động trước tấm thạnh tình của ông, vì dù nằm mơ đi nữa tôi cũng không dám nghĩ đến việc ông có thể chấp nhận một việc phiền hà như vậy.

Nhưng một lần nữa như biết được ý nghĩ của tôi, ông nói một cách quả quyết làm tôi yên tâm:

-- Không có gì phiền hà đâu.

Trái lại chính ông là người sẽ giúp tôi đấy chứ. Nay giờ tôi chẳng có gì phải lo nghĩ cả, lúc nào cũng dư thời giờ, thành ra cuộc sống đôi lúc cũng không có gì thú vị lăm.

Ông ở đây thì tuyệt, chúng ta có thể ngồi đánh với nhau vài ván cờ thật hứng thú mà không phải lo canh đồng hồ! Rót thêm rượu vào ly cho tôi, ông tiếp:

-- Lẽ dĩ nhiên lúc nào ông muốn ngồi vào bàn viết thì xin cứ tùy nghi.

Tôi là người rất tôn trọng nghề văn.

Thế là xong. Tôi hiểu ông sẽ tổn thương tự ái nếu tôi bàn thêm về vấn đề tiền bạc trả cho việc ăn ở này. Tôi nghĩ ra một cách là khi đến ăn tại quán Hắc Sư tôi sẽ dành trả tiền để bù vào đó.

Mùa hè qua thật êm đềm. Thường ngày tôi ngồi viết vài giờ đồng hồ vào buổi sáng sớm và dạo quanh tỉnh vào buổi chiều.

Tới giờ, về tắm rửa, ngồi uống một vài ly rượu khai vị, tán gẫu với ông Huỳnh trước khi đi ăn chiều tại quán Hắc Sư.

Sau bữa ăn trưa, tôi thường lang thang đi dạo dọc theo những đường phố nhỏ đầy tàng cây bóng mát của thị xã Âm Ly.

Ở đây, cái cảnh sắc an bình, cái không khí trong lành, cái cảm giác bền vững toát ra từ những ngôi nhà cổ lâu đời làm tôi thấy như đang sống đắm mình trong một thế giới mộng ảo nào khác.

Việc viết lách của tôi cũng tiến triển đúng theo chương trình đã định. Da thịt tôi trở nên hồng hào, và tôi thường thắng nhiều hơn trước trong những bàn cờ đánh với ông Huỳnh. May mắn cho tôi, ông ta là người có tinh thần thể thao, tuy thua nhưng không bao giờ nổi tánh xấu. Sự tiến bộ trong các nước cờ tướng của tôi được ông coi như một thách thức mới đầy thú vị, và tôi nhận thấy cả hai chúng tôi đều đạt kỹ thuật cao hơn xưa. Đến bây giờ nghĩ lại, tôi vẫn còn cảm thấy cái thích thú khi nhớ tới những ván cờ sôi nổi kỳ phùng địch thủ này.

Một buổi trưa trời gắt nắng, đang lang thang đi dưới hàng cây rợp bóng mát, tôi bỗng chú ý đến một tấm bảng ghi: Đường An Địa. Cái tên đường là lạ khêu gợi lòng hiếu kỳ của tôi. Tôi queo vào. Con đường này hoàn toàn không giống các đường khác tại Âm Ly. Đọc theo hai bên đường toàn là những ngôi nhà cổ thật yên tĩnh, chung quanh có vườn cây rợp mát với hai hàng cây cổ thụ cành lá xum xê. Con đường vắng lặng, không một bóng người qua lại. Đi gần đến cuối đường, mới thấy đó là một con đường cụt, muốn về, tôi phải quay trở ngược lại. Tôi đi tới cuối đường, băng ngang qua lề bên kia để đi trở về. Đó là lần đầu tiên tôi để ý đến ngôi nhà ở cuối đường. Bè ngoài trông cũng bình thường, chỉ là một ngôi nhà gạch hai tầng, nhưng điều khác là chung quanh nhà mọc lan tràn những loài thảo mộc đủ loại lớn nhỏ, hình dáng ngoại lai xa lạ, không thấy có dấu hiệu được một bàn tay nào chăm sóc cả.

Tôi đặc biệt chú ý đến một loại cây leo trường xuân có cành giây lớn bao phủ gần như toàn diện mặt tiền ngôi nhà, lấp cả cửa sổ. Tất cả như bị phủ kín, chỉ thấy được cửa ra vào. Tôi biết nhiều giống cây leo nhưng chưa bao giờ bao giờ lại thấy có cây leo to như vậy. Lá cây xanh tốt, phản chiếu ánh nắng mặt trời rọi xuống xuyên qua kẽ lá, ánh lên màu tim tím. Ngay lúc đứng ngắm nghĩa cái cây leo bất thường này, tôi chợt thấy khuôn mặt một người đàn ông đầu tóc bạc trắng, từ bên trong khung cửa sổ ở trên lầu đang đưa mắt nhìn ra ngoài. Khung cửa sổ cũng bị dây leo che khuất, trong tích tắc khi tôi nhìn lại, thì khuôn mặt ấy đã biến đâu mất không để một dấu vết nào cả. Tôi bỏ về và đi ngược trở lại ngược theo đường An Địa ra trung tâm Âm Ly.

Buổi chiều vào giờ uống rượu khai vị, tôi nhắc đến chuyện trên thì được ông Huỳnh cho biết:

– Đó là căn nhà của ông Phạm Minh, một nhà thảo mộc học có tiếng. Ông ta thường đi du hành khắp thế giới mang về các loại cây hiếm. Ông ta có một khu vườn cho khách thăm viếng, nhưng mấy năm gần đây ông bị bệnh và bây giờ như ở ẩn vậy. Ít người gặp ông ta. Ông đóng cửa ở trong nhà để kè cây cối mọc tùm lum. Tiếc thật.

Ông Huỳnh ngừng nói, nhấp một ngụm martini, một lúc sau như đẽ đắn do rồi mới tiếp:

-- Ông ấy có họ xa với tôi, cho tôi giữ chìa khóa để vào nhà đó nữa. Nhưng tôi không hề nghĩ đến việc dùng nó. Tôi thích được để yên nên tôi cũng trọng sự riêng tư của người khác. Ông nói đúng, tôi bàn góp, nhưng ông có nghĩ rằng ông ấy đã bỏ bê nhà cửa một cách quá đáng không? Căn nhà này chả mấy chắc sẽ biến mất trong đám rừng cây leo.

Ông Huỳnh nhún vai:

-- Tôi chủ trương là ai cũng có cái quyền điên khùng theo ý riêng của mình, miễn là đừng dụng đến quyền của người khác. Nếu me-sù Minh muốn sống trong cái rừng của ông ta thì đó là quyền của ông ta.

Tôi biết ý, không đề cập đến vấn đề này nữa, nhưng cứ mộ hoặc hai ngày tôi lại thấy mình đi lơ vơ về hướng đường An Địa, tôi cũng nghĩ rằng có lẽ cái ông Phạm Minh già đáng thương kia đang nguyễn rủa sự phá quấy của tôi, như ruồi thấy mật bu lại, làm phiền rộn ông. Nhưng căn nhà kỳ bí đầy cây phủ kia có hấp lực lôi cuốn tôi như nam châm hút sắt vậy.

Mùa hè nóng bức năm ấy không làm cho cây leo giảm cường độ mọc mạnh thêm. Loại cây leo thường xuân thường kỵ nắng, nhưng vì căn nhà luôn được bóng mát của hai hàng cây du to lớn trồng hai bên đường, nên cây leo này không phải chịu nắng rời trực tiếp. Các lá cây năm nhánh ngày càng rậm ra, che kín cửa sổ, nên sau lần đầu, tôi chỉ thấy cái bóng đầu bạc trắng một hai lần nữa mà thôi. Tôi rất thích thú theo dõi cây cối tháo mộc tăng trưởng, tôi càng kỳ thú hơn khi thấy một người tự cho phép để mặc cho cây cỏ mọc tự do che khuất nơi mình ở.

Mùa hè đã trôi qua, Ông Huỳnh càng trở nên khó tính hơn, tôi thấy hình như có cái gì làm bận tâm ông. Một đôi lúc tôi bắt gặp ông bắn gắt và tài nghệ chơi cờ của ông xuống dốc thấy rõ. Cuối cùng một hôm ngồi uống rượu mùi với tôi, ông lại đề cập đến vấn đề:

-- Phiền nhiều quá sức, ông biết không, tôi hơi lo cho ông Minh này. May mắn giao hàng chưa gặp ông ấy cả tuần nay rồi. Thơ từ chất cả đống bên ngoài.

Rồi quay sang phía tôi ông hỏi:

-- Ông có dịp đi ngang đường An Địa lúc gần đây không?

Tôi biết rõ là ông cũng biết tôi thường đi xuống phía đó, nên trả lời:

-- Cứ vài ngày là tôi thả bộ ngang. Cửa sổ bị cây leo phủ kín mít, và tôi không thấy bên trong có động tĩnh gì.

Tôi nhấp một hơi rượu rồi tiếp:

-- Lẽ dĩ nhiên là không ai có thể thấy gì trong đó được.

Cua sổ với đám giây leo mọc một cách tham lam che phủ kín mít như vậy thì dù cho bên trong có tiệc tùng đông đảo cả trăm người đi nữa thì bên ngoài cũng chẳng có ai biết đâu.

-- Chữ ông dùng lạ nhỉ.

-- Chữ nào?

-- Chữ tham lam ấy mà.

Ông ngừng ở đó, một lúc sau với tay lấy thêm rượu rót vào ly cho tôi rồi nói:

-- Tôi nghĩ tôi phải làm một cái gì đây.

Tôi gật đầu đồng ý:

-- Tôi cũng nghĩ thế, tôi biết cái ý tưởng xâm phạm đồi tư người khác ông không ưa tí nào, nhưng nếu chỉ đến coi ông lão có làm sao không thì có gì là tai hại đâu.

Ông Huỳnh ngả người sau ra miệng ầm ừ:

Chiếc cửa kêu lên răng rắc khi bị đẩy vào. Rễ cây leo đã luồn qua khe cửa bít chặt ngay cả các khe nhỏ giữa khung cửa và cánh cửa.

Lối vào xông lên một mùi ẩm mốc rêu phong. Ông Huỳnh gọi lớn: "Minh ơi!". rồi lại tiếp tục gọi sau mỗi lần chờ trả lời, nhưng vẫn im lìm. Ông Huỳnh đưa tay đóng cánh cửa chính lại, bỏ chìa khóa vào túi quần ông bảo:

-- Có lẽ mình phải lên lầu thôi.

Tôi theo sau ông Huỳnh đi lên cầu thang. Một mùi hôi nồng nặc xông lên. Đến tầng trên, ông Huỳnh ngó quanh quất, có vẻ như người lạc đường:

-- Mấy năm rồi chưa đặt chân đến đây. Quên mất cái phòng mà ông Minh ở rồi.

Sau cùng ông chọn căn phòng cuối phía bên phải, nằm ngó ra đường. Ông ta gó cửa, nhưng vẫn không có ai trả lời. Ông đập cửa dùng kêu lớn tiếng: "Minh! Huỳnh Hắc đây". Im lặng.

Ông vẫn nắm cửa, cửa khóa: "Phải phá cửa ra, chứ tôi không có chìa khóa các phòng này!". Sau một phút ngắn ngai, ông lùi ra sau lấy trớn, dùng cái vai khổng lồ húc vào cánh cửa. Cánh cửa mở bung ra sau tiếng gỗ và kim khí gãy bể. Chúng tôi bước vào trong căn phòng nửa sáng nửa tối, không ai thốt lên được lời nào. Trong đám màu xanh lục, mờ mờ tranh tối tranh sáng là hình thù một người lọt thỏm trong cái ghế hành cách cửa sổ khoảng một thước tây. Cái hình thù này bị lá cây leo nấm cánh khổng lồ bao trùm lấy chỉ thấy lờ mờ cái hình người. Khoảng một phút hay hơn nữa, tôi như bị mọc rẽ đứng cứng đơ tại chỗ vì khiếp đám, cái hình thù đó cũng không nhúc nhích. Rồi tôi thấy nó cử động. Nó đứng lên với một tiếng rít nhỏ thoát ra từ miệng nó.

Các lá cây leo màu tím xanh giống như màu da thịt lập tức hướng về phía chúng tôi như bị nam châm hút. Rồi cái hìn thù ấy rơi trở lại ghế ngồi, nhưng cái tiếng rít lanh lảnh, không giống tiếng người kia vẫn phát ra không ngừng. Các lá cây leo tiếp tục lao xao. Có thể do đầu óc tôi tưởng tượng, nhưng tôi có cái cảm giác thật rõ rệt là nhánh cây leo rời khỏi ghế, bò xuống dưới sàn, và bắt đầu trườn về phía chúng tôi.

Ông Huỳnh chợt hỉnh, lấy tay xô tôi về phía cửa và hét lên:

-- Đi ra nhanh lên! Chạy ra cửa mau!

Tôi đâm bỗ ra cầu thang, ông Huỳnh chạy sát theo sau. Kỳ lạ là ngay trong tình cảnh này, tôi chợt thấy đây không phải là con người ông Huỳnh tôi thường biết, hay nghĩ rằng mình đã biết. Khi ra tới ngoài rồi, tôi quay lại bảo ông:

-- Trời đất ơi, ông Huỳnh ! Ông sắp làm cái quái quỉ gì thế?

-- Rồi ông sẽ thấy.

Tôi đi theo ông vòng ra sau nhà, chật vật với đám lá cây rậm rạp. Ông Huỳnh vừa đi vừa chửi thề, khua tay chân vạch đám lá cây mở đường đi tới một căn nhà nhỏ chứa đồ gì đó . Căn nhà nhỏ bé này cũng bị cây phủ kín chung quanh trông như một hang động. Ông Huỳnh mở cửa lách vào trong. Tôi đứng chờ, ngạt thở trong đám cây cổ đầy đặc. Một lát sau ông Huỳnh trở ra trong tay cầm cái rìu nặng, tuy lưỡi đã rỉ sét nhưng cái cán trông còn chắc lắm. Chúng tôi vạch đám lá cây trở ra phía trước . Tôi có cảm tưởng như cái đám cây leo xum xê ấy phủ chùm lên chúng tôi. Đến khi trở lại trước cửa nhà, tôi mới hiểu ý của ông Huỳnh. Ông len vào trong, xục xao tìm cho ra cái thân chính của cây leo. Tôi biết là vô lý nhưng có cảm tưởng cái cây leo như biết được ý đồ của ông Huỳnh. Những lá cây leo to bản như những cái quạt phất vào mặt ông ta. Tôi nhìn thấy rõ ràng một hoặc hai nhánh giây vươn ra cuốn chặt vào vai áo ông Huỳnh. Lập tức ông vung rìu lê chém mạnh vào thân cây. Tôi thấy ông giật bắn người lên, bước lùi ra sau, ông ngó chừng chừng vào cái thân cây bị chém sâu quá nửa. Chùi mồ hôi đọng trên mắt, tôi nhìn chăm chú hơn vào thân cây. Một giòng chất lỏng đỏ thẫm như máu úa ra từ thân cây Ông Huỳnh tiếp tục vung rìu lên chém tới tấp không ngừng tay.

Ở Âm Ly, ông Huỳnh là người quen biết nhiều nên đã dàn xếp tránh hết báo chí phỏng vấn, nhà chức trách , điều tra phiền nhiễu. Chỉ có một mẩu tin ngắn thông báo về cái chết của ông Phạm Minh vì bệnh tim.

Đám ma cũng rất đơn giản, chỉ có ít thân nhân tham dự, và nắp quan tài được đóng kín. Ông Huỳnh là người thừa kế gia tài, ông đã thuê người chặt hết cây cổ quanh nhà cho sạch tận gốc. Mai về sau, khi gặp lại tôi tại hội quán, ông Huỳnh mới trở lại đề tài:

-- Ông biết không, mẫu các loại trường xuân khổng lồ đó đã được gửi tới các phòng thí nghiệm thảo mộc học khắp nơi trong nước, nhưng không chỗ nào biết rõ xuất xứ! Có lẽ Phạm Minh đã lấy được nó từ chỗ rừng sâu nước độc nào đó không ai biết. Trong nó giống loại trường xuân bình thường *Hedera canariensis*, nhưng lại có những cái khác biệt rùng rợn mà chúng ta đã được chứng kiến. Nhánh rễ giây leo chui qua các khe cửa sổ phòng ông Minh. Tôi chỉ đoán vì không biết rõ thứ tự những gì đã xảy ra. Có lẽ ông ta bị lén cơn đau tim bất thình lình, ngồi sụm ngay vào chiếc ghế bành gần đó, rồi ngồi luôn không đứng dậy được nữa. Cây trường xuân khi len vào trong nhà đã bò về phía ông Minh ngồi và những nhánh giây leo đã bám vào người ông, các rễ giây leo nhỏ như sợi tóc bắt đầu len vào da thịt ông. Lúc đó ông vẫn còn sống, chắc là phải đau đớn lắm.

Ông Huỳnh ngừng nói rót rượu vào ly, nhấm nháp một tí rồi nói tiếp:

-- Tuy nhiên, tôi nghĩ rằng sự đau đớn này cũng không kéo dài lâu. Ngay cả những cái chính mắt mình nhìn thấy cũng có thể bị sai lầm đi nữa. Lúc chúng ta bước vào thì ông Phạm Minh đã chết rồi. Tôi lên tiếng phản đối:

-- Nhưng tôi thấy rõ ràng là ông ta đúng dậy từ chiếc ghế bành mà.

Ông Huỳnh nhíu mày lại vẻ mặt không đồng ý:

- Vâng, tôi có thấy. Nhưng... đúng đấy... ông phải hiểu đó là một loại cộng sinh. Nói khác đi, trên phương diện y học thì Phạm Minh đã chết khi chúng ta đến nơ. Các rễ cây trường xuân đã bò vào túi não bộ ông ta, kích thích các giây thần kinh, làm giây thần kinh như sống lại. Nói khác đi, ông ta như một xác chết biết đi, bị điều khiển từ bên ngoài.

Tôi lắc đầu chưa chịu thua:

- Khó tin những điều ông đang giải thích. Thế còn tiếng kêu rít lên đó ... thì sao? Ông Huỳnh gật đầu chấp nhận sự kiện tôi nêu ra:

- Tôi biết. Nhưng ngay cả điều này cũng có thể giải thích được. Cuộc giáo nghiệm tử thi cho thấy các nhánh rễ nhỏ như sợi tóc đã ăn vào túi óc ông ta và có thể kích thích trung tâm phát âm ở đó, mặc dù ông ta đã chết rồi.

- Thế còn cái chất lỏng đỏ như máu úa ra từ rễ cây?

Ông Huỳnh nhăn mặt :

- Biết thế nào ông cũng nêu câu hỏi đó. Chúng tôi đã nhờ phòng thí nghiệm phân tích. Vâng, đó là máu, có một phần máu người trong đó. Tôi biết không thể tiếp tục bàn cãi thêm được nữa. Ông Huỳnh, theo tôi nhận xét, đã kết thúc đề tài này sau câu giải thích vừa rồi. Tới bây giờ, mỗi lần đến nhà một người quen nào có giây trường xuân leo trên bờ tường, tôi tức khắc thúc chử nhân phải nhổ bỏ đi. Có lẽ tôi vẫn còn bị ám ảnh về chuyện này quá nhiều. Một số người quen biết đã coi tôi là một người có đầu óc bờn cợt bất bình thường.

MỘT CHÚT ĐẾ NHỚ

LD Bùi-Đức-Ly

Hòa Ròm

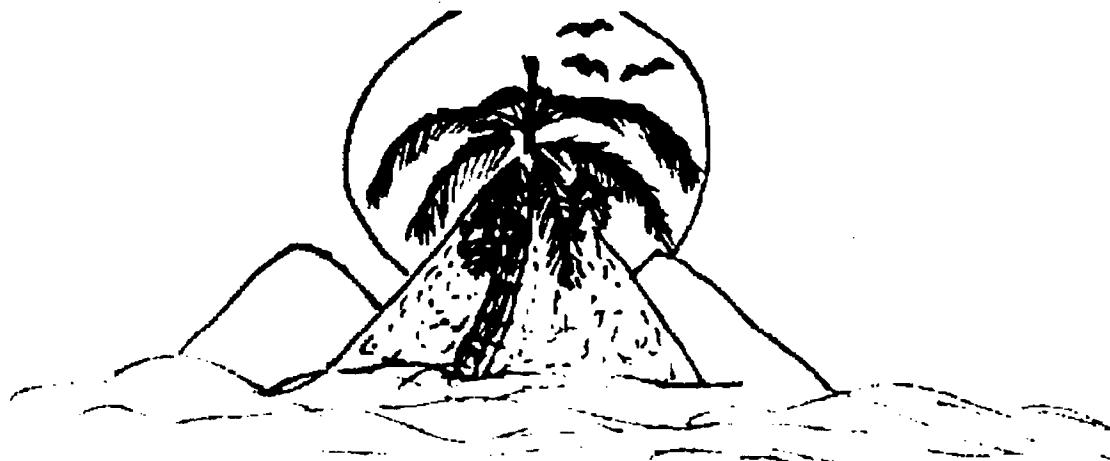
Tuổi già đến rồi, tuổi thanh niên đã qua nhớ những ngày xưa làm tao nhớ lại những con bồ nhí ở MỹTho ,Long Xuyên, Saigòn ,những kỷ niệm khó quên này hình như đều có mày trong đó . Rất tiếc là mày không về chung HD4ZP ,theo tao đó là thời vàng son nhất ,sì quan trè . túi lăm tiền mà không biết phải làm gì ?Những cảnh vật đẹp tuyệt vời ở Hà Tiên và các hòn đảo làm tao nhớ nhung nhiều .

Chiều chiều cỏm nước xong, trên lầu thượng ,tao thường ngồi đây nhìn ra vịnh Trưởng Túc, tàu bè ngược xuôi ,xa xa có cánh buồm ẩn hiện . Dãy núi Olympic, mờ mờ xanh đen , ánh nắng hồng của buổi hoàng hôn chen qua những lớp mây toả những tia nắng chiều xuống mặt nước biển lăng tăng bầu trời xanh lở tất cả tạo thành một bức tranh tuyệt vời . Gió chiều từ ngoài biển thổi vào mang theo mùi muối biển ,hít một hơi dài người cảm thấy dễ chịu, dang tay tao làm vài cử-động, những bài quyền Thái cực hình như quên hết . Một dệt đèn dài từ từ đi qua ,với tay lấy cái ống dòm ,điều chỉnh viễn độ ,trong ánh mắt ,vết đèn dài đó là một chiếc tim-thủy-đỉnh tối tân nhất của Hoa Kỳ đang rẽ nước tiến vào Hải Quân Công Xưởng Puget Sound .

""Vì nh Hải ,Vì nh Hải .. Đây Linh Điều nghe rõ trả lời ..? ""

""Linh ĐiềuVịnh Hải nghe bạn năm trên năm .""

Những lời này qua âm thoại . tao chắc chắn những người từng đi biển không bao giờ quên được . Mặt trời lặn sau đỉnh núi ,chỉ còn lại ánh sáng vàng hắt ngược lên mây, bầu trời không còn xanh lở mà đã biến thành màu hồng đỏ rực ,mây trắng vài cụm bị che khuất biến thành màu xám nhạt ,Blake Island đậm dần ,tạo thành bức tranh linh động khác. Trời tối dần, gió thổi lạnh lạnh ,mân man da thịt, cảm thấy lạnh tao bước vào trong .Ngồi trên ghế dài, để cả hai chân lên trên thành cửa sổ ,qua lằn kính cảnh biển tối dần . Ánh sáng chớp chớp trên đỉnh núi Olympic là ánh đèn làm mốc dấu cho các tàu bè biết để hải hành ban đêm trong Vịnh, hoà chung với các vì sao mọc sớm trên nền trời bắt đầu tối đen .



ĐỔI CẢ THIÊN THU TIẾNG MẸ CƯỜI



Nhắc chiếc phone lên bỗng lặng người
 Tiếng ai nhu tiếng lá thu rơi
 Muời năm mẹ nhỉ, muời năm lẻ
 Chỉ biết âm thầm thương nhớ thôi

Buổi ấy con đi chặng hẹn thề
 Ngựa rùng xưa lạc dấu sơn khê
 Muời năm tóc mẹ màu tang trắng

Mẹ vẫn ngồi đan một nỗi buồn
 Bên đời gió tạt với mưa tuôn
 Con đi góp lá nghìn phuong lại
 Đốt lửa cho đời tan khói sương

Tiếng mẹ nghe nhu tiếng nghẹn ngào
 Tiếng Người hay chỉ tiếng chiêm bao
 Mẹ xa xôi quá làm sao vó
 Biết đến bao giờ trông thấy nhau

Đừng khóc mẹ ai hãy ráng chờ
 Ngậm ngùi con sẽ dấu trong thơ
 Đau thương con viết vào trong lá
 Hơi ấm con tìm trong giấc mơ

Nhắc chiếc phone lên bỗng lặng người
 Giọng buồn hơn cả tiếng mưa rơi
 Ví mà tôi đổi thời gian được
 Đổi cả thiên thu tiếng mẹ cười (Trần Trung Đạo)

BẠCH ĐẰNG HẢI KHẨU

Nguyễn Trãi sinh năm 1380 , hiệu là Úc Trai, tại Nhị Khê ,Thường Tín Hà Đông , con của Bảng Nhãn Nguyễn Phi Khanh ,cháu ngoại của Tư Đồ Trần Nguyên Đán ,đỗ Thái Học Sinh (Tiến sĩ) năm 1400 đồi nhà Hồ ,làm Ngự sử đồi triều Hồ Quý Ly .

Khi đi ngang sông Bạch Đằng , cảm phục chiến công vĩ đại của Đức Thánh Trần nên làm bài này để tưởng nhớ công đức của Hưng Đạo Đại Vương .

Mặt mò hối biển heo may cuốn,
Phói phói buồm thó đến Bạch Đằng
.Ngọn núi trơ như dầu giặc chém,
Đôi bờ đứt giống đoạn gươm quăng .
Non sông hiểm trở bao nhưỡng áy ,
Hào kiệt còn ghi dấu chiến trường .
Nghī lại đã xong bao việc cũ ,
Bên sông vắng cảnh thây thường thường .



ĐỐI THOẠI

Anh nói với tôi về Độc Lập
 Từ những năm 30
 Đến nay đã nửa phần thế kỷ
 Bao nhiêu người nằm xuống?
 Bao nhiêu kẻ ra đi?
 Còn Anh
 Có bao giờ vượt qua quỹ đạo Cremlin?

Anh nói với tôi về Tự Do
 Bành niềm tự hào của những người đi giải phóng
 Anh đến đây nào gươm nào súng
 Với cái gọi là cách mạng mùa thu
 Và đôi cánh của lao tù
 Anh gởi chúng tôi vào trường cải tạo
 Gìn giữ bà con bằng tổ dân phố khóm phường
 Và vây kín non sông trong vòng đai thép

Anh nói với tôi về hạnh phúc
 Mục đích cuối cùng trong sự nghiệp các anh
 Là áo ấm, cớm no, được học hành
 Đất nước này phủ kín màu xanh
 Và phồn vinh đến muôn đời con cháu
 Nhưng!!! Các em tôi mùa Đông không áo,
 Mùa hạ thiếu cớm
 Và các cha, các mẹ mỏi lưng còng
 Bì bõm dòng sâu thay trâu làm sức kéo
 Bao nhiêu rồi những con tim khô héo?
 Nhớ kẻ ra đi, khóc đứa tội tù, thương thằng tử trận

Bà con mình bây giờ hai sướng một nắng
 Tháng tháng thi đua tranh thủ bón mùa
 LÈ dĩ nhiên là có ngàn lẻ một lý do
 Tại nắng tại mưa, tại cây, tại cỏ
 Và tại bởi vì đường đi lên rất khó!!!
 Thôi nhé thế này: Tôi xin định nghĩa
 Cánh Mạng là đẹp đẽ tan hoàng trăm ngàn cái cù
 Để thay bằng triệu triệu cái cù hơn!

Trần Long Giao VMT

NGƯỜI MÌNH CÓ GIÀU THẬT SỰ KHÔNG ?

(Do Đoàn-Văn-Xinh trích từ Vietmag)

Tử Bǎn Khoǎn Một Một vài cổ quan truyền thông như đài radio, báo chí, ... vừa mới ngày nào tung bừng khai trương, nhưng sau đó không lâu lại âm thầm "dẹp tiệm". Một số cổ sở thương mại hôm qua còn quảng cáo ầm ĩ trên đài, giờ đã rút lui không kèn không trống vào chỗ lâng quên. Một vài thương gia nào đó mỗi ngày nào được truyền hình Mỹ, báo chí Mỹ phỏng vấn hay chạy bài trên trang nhất về sự thành đạt trong kinh doanh, nhưng giờ đây lại bất tăm vô tín, không thấy bóng dáng, dù chỉ ẩn hiện mờ ảo trên thương trường.

Chuyện "lên voi và xuống chó" trong việc làm ăn, trong sự kinh doanh là chuyện "thường ngày ở huyện", là chuyện "bốn mùa mưa nắng" kia mà, có gì là lạ, có gì là đáng bàn!... Chúng tôi đã từng đọc đâu đó một thống kê vui là có đến ít nhất 50% cổ sở thương mại âm thầm dẹp tiệm sau một năm đầu mở cửa, và số còn lại cũng có đến 50% tiếp tục gõ bảng hiệu xuống sau năm thứ hai... Thế đấy, chuyện làm ăn quả là khó khăn, quả là khắc nghiệt đến vậy; cho nên, đâu chỉ có người Việt, mà cả người Trung Hoa, người Mỹ cũng thế. Họ cũng "dẹp tiệm" đều đều như ai!

Từ những suy nghĩ trên, nhiều lần chúng tôi đã tự hỏi: "Liệu người Việt có giàu có thật sự không hay chỉ là 'phồn vinh giả tạo', hay chỉ là cái vỏ hào nhoáng tạm bộ bên ngoài nhưng bên trong chỉ là rỗng ruột?... Đâu mới là hình ảnh đích thực của cộng đồng Việt trong lãnh vực tài chánh?..."

Dến Bǎn Khoǎn Hai

Toà soạn có ý định, nhân dịp 20 năm đánh dấu ngày ly hương, thực hiện một chủ đề về sự thành công tài chánh của cộng đồng Việt tại xứ lạ quê người. Trong lúc chúng tôi đang phải tiếp xúc với nhiều người, đọc nhiều tài liệu để viết về đề tài này, thì một bài báo trên tờ San Jose Mercury News đã khiến chúng tôi suy nghĩ. Đó là bài: "American Success Story May Be A Lie" của Jack Fischer trong số báo ra ngày 20 tháng 6 vừa qua. Bài này kể lại câu chuyện một người thanh niên có tên là Lawrence Wong bị bắt và được tại ngoại vì đã đóng đến 400,000 tiền "bail". Wong có tên Việt là Quốc Huỳnh, là một nhà kinh doanh trẻ (38 tuổi), thành công trên thương trường computer với thương vụ lên đến 3.5 triệu đô-la/năm... Tên doanh thương Prestige Computer của anh vốn dĩ là biểu tượng của sự thành đạt qua nét cần cù và nhạy cảm doanh thuồng, thu hút nhiều khách hàng tên tuổi như FMC Corp., San Jose State University, hay Paramount's Great America,... thế nhưng uy tín đó đang bị "bốc khói". Anh ta và những người trong nhóm đang bị đe dọa tù đày... vì bị tố cáo là buôn bán các cổ phần điện tử bị đánh cắp. Tuy

vấn đề này còn đang trong vòng tranh chấp về mặt pháp lý, nhưng ký giả Jack Fischer vẫn chạy hàng tựa rất ư là giật gân, rất ư là câu khách ngay trang nhất: "Câu Chuyện Về Sự Thành Công Tại Hoa Kỳ Có Thể Là Một Lời Dối Trá" tiếp theo sau đó với tiểu từ "Câu Chuyện Thành Công Nay Có Thể Cần Được Viết Lại". Từ chuyện của Lawrence Wong, một số người đặt vấn đề: Phải chăng cộng đồng Việt không có người giàu có và câu chuyện về sự thành công tại Hoa Kỳ chỉ là một lời dối trá, là một điều không thật? Phải chăng sự giàu có của người Việt đều bắt nguồn từ việc làm ăn phi pháp hay bất chính? Và như thế, phải chăng "người mình" không giàu và sự giàu có chỉ là một lời dối trá?... Chúng tôi đã mang trong lòng hai tâm trạng băn khoăn như thế để đi tìm một lời giải đáp, hay dù ít cũng là một sự tìm tòi chồ hé mở cho câu trả lời...

Một Huyền Thoại Có Thật

Chỗ đầu tiên trên đường tìm hiểu của chúng tôi là những chồng sách báo cũ trong thư viện. Một trong những bài tôi rất thích là bài "Trouble For America's 'Model' Minority" của David Whitman trên tạp chí US News and World Report trong số ra ngày 23 tháng 2 năm 1987. Bài báo này có đoạn: "After only four years in the US, the first wave of Indochinese refugees earned 18 percent more than the average American." Xin tạm dịch là "Chỉ sau bốn năm sống ở Hoa Kỳ, làn sóng tị nạn Đông Dương đầu tiên đã kiếm được 18% nhiều hơn người Mỹ trung bình." Chúng tôi xem đây chính là bản hùng ca trên đất mới, một huyền thoại của người Việt di cư và từ đó, một tên gọi được dành riêng để ám chỉ cộng đồng Việt như là "America's 'model' minority" (sắc dân thiểu số kiểu mẫu tại Hoa Kỳ). Cùng theo David Whitman, nguyên nhân dẫn đến sự thành công như huyền thoại ấy xuất phát đầu tiên từ yếu tố con người: trên 100 ngàn người tị nạn Việt Nam đầu tiên tại Hoa Kỳ là những đứa con ưu tú của miền Nam Việt Nam (elite group). David Whitman đã viết: "... These refugees made a relatively easy transition to life in the US and created a near mythic image of the Indochinese as brilliant students, flourishing entrepreneurs and altogether successful symbols of the American dream." Đoạn trích trên xin được tạm dịch như sau: "... Những người tị nạn này đã tạo nên một sự chuyển tiếp tương đối dễ dàng vào đời sống mới tại Hoa Kỳ và tạo được một hình ảnh gần như huyền thoại về người Đông Dương như là những sinh viên ưu tú, những nhà kinh doanh thành đạt và nhìn chung là những biểu tượng thành công của giấc mơ Hoa Kỳ."

Như thế, chỉ sau 4 năm đầu ngắn ngủi ly hương, lớp người di cư đầu tiên đã dệt nên được một huyền thoại đáng khâm phục, đã trở thành một cộng đồng mẫu mực trong các sắc dân tị nạn, di cư.

Tên gọi mỹ từ "sắc dân thiểu số kiểu mẫu" được nói đến từ đó, cho dù gần đây có người muốn đặt lại vấn đề này, đòi viết lại câu chuyện thành công.

Đi Tìm Những Nhà Triệu Phú Ở Ngoài Đời.

Có thật hay không những người Việt là triệu phú? Người mình có giàu thật sự không? Chúng tôi đã đi một vòng dọc theo bờ Thái Bình Dương, từ Los Angeles lên San Jose, qua Oakland, lên San Francisco, rồi đến Seattle, xuống miền Trung Texas, qua Florida bên bờ Đại Tây Dương, để tìm kiếm câu trả lời thỏa đáng cho các vấn đề trên.

Qua lời đồn dồn dập của người đời cũng như qua sự ghi nhận riêng, số người Việt là triệu phú tuy chưa nhiều lắm, nhưng cũng không phải là ít đến độ khó tìm. Nhà văn Phạm Quốc Bảo, tác giả của hàng chục quyển biên khảo và tiểu thuyết, đã nêu tên một số các "tay" triệu phú gốc Việt tại Los Angeles và chúng tôi sẽ có bài viết (hay phỏng vấn) trong các số báo tới. Trong danh sách đó, người đời vẫn xếp loại hàng đầu là bác sĩ Phạm Đăng Long Cố và nhà kinh doanh Trần Dũ. Đến San Jose, gương mặt nổi bật hàng đầu trên thương trường vẫn chưa rõ ràng lắm, nhưng một lớp trẻ khá giàu đang bắt đầu vươn lên khá nhanh, đó là những Thomas Vượng, Hùng, ... của hệ thống năm tiệm ăn tại nhiều thành phố như Fumiyoshi, Gourmet Buffet, ...; đến Seattle, anh Phạm Kim- chủ nhiệm tuần báo Người Việt Tây Bắc- đã giới thiệu một danh sách được gọi là "mười người Việt giàu nhất Seattle", mà có lẽ đứng đầu phải kể đến là Trần Đức của Viet Wah và Quách Hiệp của Bank America... Đến Oakland, ai cũng biết tiếng triệu phú David Dương. Qua Texas, nghe người đời tán tụng nhau về sự giàu có của anh Phan, anh Ân, ... Sang Orlando - Florida, tuy chưa nghe một tên tuổi nào có tầm vóc triệu phú, thế nhưng cũng có những thương gia làm ăn "lên tay" và có "cựu" triệu phú Nguyễn Tấn Đời. Toà soạn đã "hụt" chuyến phỏng vấn ông Nguyễn Tấn Đời vì ông đang bị bệnh nặng trong tuổi xế chiều. Tuy danh sách trên chưa thể nào nêu lên đủ những triệu phú người Việt ở Hoa Kỳ, thế nhưng phần nào cũng đã khẳng định rằng sự giàu có của người Việt ở Hoa Kỳ không phải là ngoa, và át rằng không cần phải viết lại câu chuyện thành công ấy. Câu chuyện thành công trên đất Mỹ là một sự thật, chứ không phải là một lời nói dối.

Anh Nguyễn Kim Long, một nhà hoạt động cộng đồng rất nổi tiếng tại Seattle và cũng là một người khá thành công tại Hoa Kỳ, đã nói với người viết rằng: "Ít ai nói thật lòng họ thành công như thế nào tại Hoa Kỳ, dù cho số người thành công không phải là ít. Một số người rất thành công nhưng chọn cách sống 'low key', sống âm thầm, nên ít ai biết đến." Dẫu ồn ào hay kín tiếng, dẫu được biết đến hay vẫn trong vòng "bí mật", điều đó không quan trọng, bởi điều quan trọng là câu chuyện về sự thành công tại Hoa Kỳ không phải là lời nói dối.

Trong số này, chúng tôi xin giới thiệu các triệu phú David Dương, Trần Đức và một vài thanh niên trẻ đang phát nhanh như cặp Hùng-Thomas.

Mua Nhà, Một "Thuốc Đỗ" Khác Về Khả Năng Kinh Tế Của Người Việt

Cuối năm 1994, trang Real Estate của báo San Jose Mercury News cho biết rằng những người có họ Nguyễn dẫn đầu danh sách mua nhà tại hạt Santa Clara. Phía sau họ Nguyễn, còn có họ Phạm, Trần, Lê, Vũ, ... Nếu đem cộng lại, cộng đồng Việt bỏ xa các cộng đồng khác (kể cả người Mỹ trắng) trong việc mua nhà tại Santa Clara County.

Vào ngày 24 tháng 6 năm 1995, trang Real Estate của báo San Jose Mercury News lại chạy bài "Keeping Up With The Nguyens" (Theo Chân Giòng Họ Nguyễn), trong đó cho biết một lần nữa, họ Nguyễn lại dẫn đầu tại Santa Clara County và đứng hạng 19 trong toàn tiểu bang. Tuy chưa có số liệu trên phạm vi quốc gia, nhưng qua đó, chúng ta phần nào cũng thấy được rằng số người Việt Nam mua nhà là khá đáng kể.

Nếu mua nhà là một dấu chỉ (indicator) của tình trạng, khả năng tài chính tốt đẹp thì việc người Việt dẫn đầu tại Santa Clara County quả là một dấu chỉ lạc quan và chúng tôi tin chắc rằng câu chuyện thành công này không cần phải được viết lại. Hơn thế nữa, một số

thống kê cho thấy giá trị căn nhà mà người Việt mua luôn ở tốp trên - tức là có giá trị từ khá trớ lên. Tự sự kiện này cũng cho thấy rằng tình trạng "income" và tài chánh của cộng đồng Việt cũng không đến nỗi nào!

Hai Mươi Năm Nhìn Lại.

Tùy "đôi mắt kính riêng" (góc độ nhìn) của từng người, có thể có những sự đánh giá khác nhau về cộng đồng Việt.

Một số người bị ấn tượng không mấy đẹp đẽ khi cho rằng quá đông đảo người Việt sống nhồ vào trợ cấp xã hội, trợ cấp thực phẩm và trợ cấp y tế; rằng sau đợt di cư đầu tiên của "elite group", những đợt di cư sau không tiếp tục giữ nổi huyền thoại "America's 'model' minority" nữa. David Whitman đã viết thêm: "The story, however, is far different for the second wave, the 640,000 who arrived in the US following Vietnam's invasion of Cambodia in 1978." Xin tạm dịch là: "Tuy nhiên, câu chuyện ấy đã khác đi nhiều đối với làn sóng di cư thứ hai của 640 ngàn người đến Hoa Kỳ sau khi Việt Nam xâm lăng Cam-Bốt vào năm 1978." Đến bây giờ, qua biết bao nhiêu làn sóng di cư, cái được gọi là "America's 'model' minority" có còn không, hay cần được viết lại?

Chúng tôi nhớ trong chuyến viếng thăm Florida gần đây, anh Cris của đài truyền hình Manila TV tại San Francisco, có hỏi: "Vì sao nhiều người Việt Nam là dân đánh cá?" Chúng tôi trả lời: "Theo chúng tôi, rất ít người Việt Nam tại Hoa Kỳ làm nghề đánh cá. Dù có, đó cũng không phải là nghề hèn hạ. Chúng tôi nghĩ các bạn Phi của bạn đã hiểu làm chū 'boat people' thành 'fishmen'!..." Anh ta nghe xong và im lặng. Câu hỏi đó, với chúng tôi, khó thể quên được vì nó gắn liền với "hình ảnh" của người Việt trong đầu của sáu dân khác... Nghe câu nói đó, quả thật là: "Ta về buồn suốt buổi chiều nay!"

Sở dĩ chúng tôi muốn nhắc lại câu chuyện anh bạn ký giả truyền hình người Phi Luật Tân, Cris, là cốt để nói rằng những tựa đề kiểu như "American Success Story May Be A Lie" hoặc "This success story may need rewrite" của Jack Fischer rất dễ gây ngộ nhận về cộng đồng người Việt bởi các cộng đồng khác, vì có thể họ sẽ nghĩ rằng người Việt mình có giàu có đi chăng nữa thì cũng là do gian lận, phạm pháp mà thôi!

Có thể nói rằng hình ảnh đẹp của "America's 'model' minority" đang bị "tấn công" qua thực tế đến hôm nay.

Tuy một số ý kiến suy nghĩ như vậy, thế nhưng qua sự ghi nhận riêng của tòa soạn, có hai vấn đề được rút ra.

Thứ nhất, thế mạnh của cộng đồng người Việt là một đội ngũ trí thức, chuyên viên đông đảo đến độ bất ngờ và chính đội ngũ này mới vừa hình thành tầng lớp trí thức cho cộng đồng, vừa có thu nhập cao và vừa chiếm tỷ lệ rất phổ biến. Sở dĩ tôi gọi là "bất ngờ" vì trong lúc nói chuyện với nha sĩ Bùi Duy Thiện, cô C. Fong của báo San Jose Mercury News cũng bất ngờ đến độ kêu "no way" khi biết tại San Jose có hơn 110 bác sĩ, nha sĩ. Một người hiểu biết cộng đồng Việt như cô C. Fong mà còn không thể nào tin nổi, huống hồ... Theo tôi, không chỉ ở San Jose mà cả ở mọi nơi khác, lực lượng trí thức đông đảo này là một trong những gương mặt tiêu biểu cho cộng đồng Việt từ khía cạnh tài chánh cho đến đóng góp xã hội... Hình ảnh này đang trên đà được nâng lên đậm nét hơn khi giáo sư Robert Phong Hồ của trường Đại Học UCSF cho biết rằng trong một số trường y và nha hiện nay như UCSF, con số sinh viên Việt được tuyển vào hàng năm bằng 1/3 hay

1/4 trong tổng số sinh viên được tuyển chọn. Như thế, theo dự đoán của giáo sư Nguyễn Thành Nguyên (UCSF) và giáo sư Robert Phong Hồ (UCSF), trong vòng 10 năm tới, con số bác sĩ và nha sĩ gốc Việt sẽ chiếm một tỷ lệ đáng kể trong xã hội. Theo chúng tôi, là một trong những chỗ đứng xã hội và tài chánh trong tương lai của cộng đồng Việt tại Hoa Kỳ và "America's 'model' minority" cũng bị vấn đề này chi phối.

Thứ hai, dẫu rằng hai mươi năm qua, vẫn còn đông đảo người Việt sống nhờ vào trợ cấp, thế nhưng giáo sư Nathan Caplan của trường Đại Học Michigan, một chuyên gia nghiên cứu làn sóng tị nạn thứ hai của người Việt, đã nhận xét thật đúng khi ông viết: "The refugees make exemplary use of the welfare system... And they rely on welfare less as time goes by." Xin được dịch như sau: "Người tị nạn (VN) đã sử dụng một cách mẫu mực hệ thống trợ cấp xã hội... Họ càng ngày càng ít lệ thuộc vào trợ cấp hơn với thời gian trôi qua." Biết bao nhiêu bác sĩ, nha sĩ, kỹ sư, luật sư gốc Việt, ... của hôm nay và ngày mai đã từng nhận trợ cấp xã hội của chính phủ Hoa Kỳ. Với người Việt tị nạn hay di cư, trợ cấp xã hội (tiền, phiếu thực phẩm hay y tế) chỉ là phuơng tiện, chứ không hề là mục đích.

Hai mươi năm sau nhìn lại, chúng tôi không thấy bi quan cho cộng đồng Việt bởi chúng ta đã làm được nhiều điều đáng trân trọng, và chúng ta đã xây dựng được bệ phóng cho ngày mai. Chúng ta giàu chưa bằng cộng đồng Nhật, cộng đồng Tàu, ... Chuyện đó cũng không phải là chuyện lớn, bởi họ có một lịch sử định cư tại Hoa Kỳ lâu dài hơn chúng ta.

Sau hai mươi năm định cư tại Hoa Kỳ, bây giờ nhìn lại, chúng ta thấy cộng đồng Việt đang vươn lên phồn thịnh hơn, đã thấy xuất hiện một số thương gia triệu phú... Đó mới là một mặt của vấn đề, một mặt khác cũng đầy ý nghĩa là một tầng lớp chuyên gia và trí thức gốc Việt đang phát triển nhanh chóng và rộng rãi trên khắp Hoa Kỳ.

Bây giờ là 20 năm nhìn lại

Chúng tôi tin rằng đừng nói đến 40 năm, mà khi viết bài "30 năm nhìn lại", chúng tôi sẽ có những cảm giác khác và nhiều sự kiện khác để viết.

Người mình có thật sự giàu? Theo chúng tôi, chúng ta giàu thật sự: sự giàu có không chỉ bằng con số triệu phú mà còn bằng cả đội ngũ đông đảo đã, đang và sẽ là chuyên gia. Bởi, ai bảo con người và tài năng không phải là một thứ của cải?



PHÂN-ƯU

Vô cùng đau sót khi hay hung tin Thân-Mẫu của Chiến-Hữu

LĐ Phạm-Văn-Hồng là:

Cụ Bà Quả Phụ Phạm văn Ôn

Nhũ Danh **Nguyễn Thị Sáu**

Đã thất lộc ngày 22/5/1997 nhằm ngày 16 tháng tư âm lịch năm Đinh Sửu

Tại tinh ly Sedéc,tỉnh Đồng Tháp VN

Hưởng thọ 86 tuổi.

Toàn thể các chiến hữu và gia đình

Cựu Sĩ Quan Hải Quân Các Khóa Lưu Đà

Thành thật chia buồn cùng Anh Chị Phạm Văn Hồng và Tang Quyến.

Nguyện cầu hưởng linh Cụ Bà sớm tiêu diêu miền Cực Lạc.

Hội Ái Hữu Cựu Sĩ Quan Hải Quân Các Khóa Lưu Đà và Thân Hữu

ĐỒNG KÍNH PHÂN ƯU